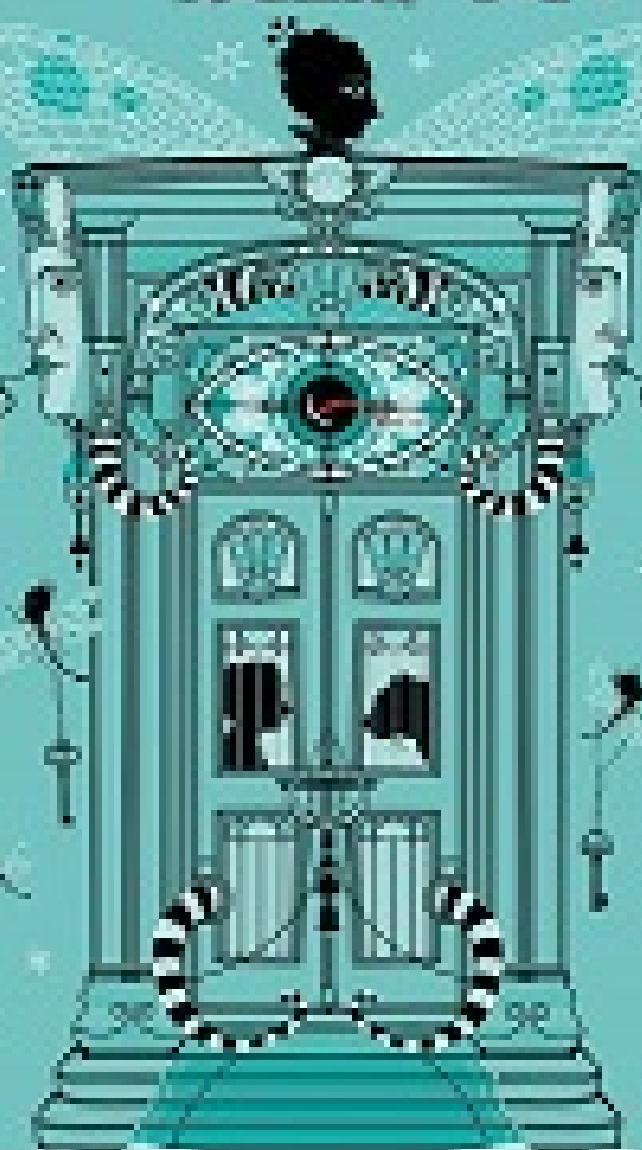

Druhá Stříbrná kniha snů

Karstín Giesová

COO
BOO

Kerstin Gierová

Druhá stříbrná kniha snů

COO
BOO

Přeložila Tereza Pecáková

© 2014 S. Fischer Verlag; Frankfurt am Main.

All rights reserved.

Translation © Tereza Pecáková, 2015

ISBN 978-80-7447-867-3

Pro Leonii. Jsem na tebe tak pyšná.

„Když o tom dokážeš snít, dokážeš to udělat.“

WALT DISNEY

1.

Charles mi hledání jeho dveří opravdu dost ulehčil. Byly celé potištěné fotkou jeho samého v životní velikosti, široce přátelsky se usmíval a měl na sobě zářivě bílý plášť, na jehož náprsence stálo „MUDr. et MDDr. Charles Spencer“ a pod tím: „Ten nejlepší, kterého pro své zuby můžete získat.“

Nepočítala jsem však s tím, že fotka začne zpívat, jakmile se dotknu kliky.

„Čisti čisti zuby si!“ zavřeštěl z plna hrdla pěkným tenorem na melodii „*Třpyť se, třpyť se hvězdičko*“. Polekaně jsem se rozhlédla po chodbě. Můj ty bože, nešlo by to o něco tišěji? Už tak jsem měla celou dobu pocit, že mě někdo po-

zoruje, ačkoli tu kromě fotky Charlese nikdo nebyl vidět, jen dveře, kam až oko dohlédlo. To moje spočinulo hned na dalším rohu, v zásadě bych se tam nejradši rozběhla a celou akci zarazila. Moje svědomí mě skoro zabilo. Tohle bylo jako tajně číst něčí deník, jen mnohem horší. Navíc jsem kvůli tomu musela spáchat loupež, ačkoli je sporné, zda to bylo opravdu tak nemorální, jak to zní. Právnický vzato to samozřejmě byla krádež, ale tenhle typ kožešinové ušanky, kterou jsem Charlesovi zcizila, sluší jen málokomu. Většina lidí v ní vypadá jako tupá ovce a Charles není výjimkou, takže jsem mu v zásadě udělala laskavost. Jenom doufám, že nikdo nepřišel do mého pokoje a neviděl mě, jak s tou zatracenou čepicí ležím v posteli. Protože tak to opravdu bylo: Ležela jsem v posteli a spala. S uloupenou ušankou na hlavě. Ale nezdálo se mi něco pěkného, nýbrž jsem se ve snu vydala někoho špehovat. Někoho, kdo se možná právě chystal zlomit srdce Lottie (známé též coby nejlepší zaplétačka copů, pekařka cukroví, zaříkávačka psů a utěšitelka holčičích duší pod sluncem). A protože nikdo na světě neměl dobromyslnější srdce než Lottie (oficiálně mimochodem naše chůva), nesmělo se to za žádných okolností stát. Takže v tomhle případě doufejme účel světí prostředky. Nebo ne?

Vzdychla jsem. Proč to muselo být vždycky tak komplikované?

„Nedělám to přece pro sebe, dělám to pro Lottie,“ řekla jsem polohlasem pro případ, že bych měla neviditel-

ného posluchače, pak jsem se zhluboka nadechla a stiskla kliku.

„No tak, no tak, žádné lajdačení!“ Charlesova fotka zvedla ukazováček a zase začala zpívat. *„Čisti čisti zuby si, ať se ti pak do pusy nedostane žádný...?“*

„Ehm... kaz?“ zašeptala jsem rozpačitě.

„Správně! Ačkoli když to zazpíváš, zní to mnohem pěkněji.“ Dveře se rozletěly a Charles si dál zvesela prozpěvoval: *„Když si zuby čistím chvilku, nebudu mít v puse díрку!“*

„Fakt nedovedu pochopit, co na tobě Lottie vidí,“ zamumlala jsem, překročila práh a naposledy se rozhlédla po chodbě. Pořád nebylo nic vidět.

Za dveřmi na mě naštěstí nečekala zubní ordinace, ale prosluněné golfové hřiště. A Charles, tentokrát ve 3D. V kostkovaných kalhotách švihal golfovou holí. Moc se mi ulevilo, že jsem se neobjevila v nějakém nepřístojném snu (podle studií je třicet pět procent mužských snů o sexu), a hned jsem svůj outfit přizpůsobila okolnostem: tričko s límečkem, plátěné kalhoty, golfové boty a – protože jsem prostě nemohla odolat – stylová kšiltovka. Tak samozřejmě, jak mi to jen šlo, jsem se přiloudala blíž. Dveře na chodbu se za mnou jemně zaklaply a teď stály jako podivný umělecký kus na trávníku.

Po přistání se Charlesův míček odkutálel elegantním obloukem přímo do jamky a Charlesův doprovod, muž tak v jeho věku s nápadně pěknými zuby, tiše zaklel.

„No, co na to říct?“ Charles se k němu otočil s triumfál-

ním úsměvem. Pak jeho pohled padl na mě a usmál se ještě víc. „Jé, ahoj, Liv. Viděla jsi to? Tomu se říká hole-in-one. A tím jsem taky suverénně vyhrál naši malou partičku.“

„Ehm, jo, skvělé,“ řekla jsem pochvalně.

„Ano, je to tak, že?“ Charles se škytavě rozesmál a položil mi ruku na rameno. „Smím tě představit. Ten, co se kouká tak zamračeně, je můj starý přítel ze studií Antony. Ale neměj strach, daří se mu dobře, jen se mnou není zvyklý prohrávat.“

„To skutečně ne.“ Antony mi potřásl rukou. „Jsem ten typ přítele, který je prostě ve všem lepší. Měl jsem lepší známky, jezdím v modernějších autech, vedu úspěšnou praxi a vždycky jsem si odvěkl hezčí přítelkyni.“ Zasmál se. „A na rozdíl od Charlieho mám ještě všechny vlasy.“

Aha, takže tenhle sen to byl. Teď je mi ještě víc líto, že ho musím rušit.

Antony si pěti prsty projel své husté vlasy a triumf v Charlesově výrazu byl ten tam. „Jsou ženy, kterým připadají muži s pleší docela atraktivní,“ zamumlal.

„Ach ano!“ souhlasila jsem s ním rychle. „Například Lottie.“

A moje máma. Ta je koneckonců zamilovaná do Charlesova holohlavého bratra Ernesta. Ale údajně ne kvůli pleši, prostě proto.

„Kdo je Lottie?“ chtěl vědět Anthony a já jsem na odpověď byla napjatá úplně stejně jako on. Teď se ukáže, jestli to Charles s Lottie myslí vážně.

Přinejmenším se zase usmíval, když vyslovil její jméno. „Lottie je... co je to?“ Nad golfovým hřištěm se najednou rozezněl vysoký tón a přerušil ho.

Zrovna teď. „Na budík je každopádně ještě brzo,“ šeptla jsem si poplašeně, a když Antony dodal: „Mně to zní spíš jako hlásič požáru,“ v panice jsem se obrátila ke dveřím. Jestli se teď Charles probudí, celý sen se sesype a já se propadnu do něčeho, což je nanejvýš nepříjemná zkušenost, kterou už nechci znovu zažít. Vysoký tón dál nabíral na hlasitosti a nebe začalo mít praskliny, takže jsem se rozeběhla ke dveřím a stiskla kliku přesně v okamžiku, kdy se mi začala propadávat země pod nohama. Jedním velkým krokem jsem přeskočila přes práh a zabouchla za sebou dveře.

Zachráněná. Ale moje mise rozhodně ztroskotala. Pokud šlo o Charlesovy city k Lottie, nebyla jsem o nic chytřejší než předtím. I když se při jejím jméně usmíval.

Charlesova fotka zase začala zpívat svoji píseň o čištění zubů.

„Ach jo, sklapni,“ okřikla jsem ji a fotka ukřivděně zmlkla. A pak jsem to zaslechla, uprostřed toho náhlého mlčení – známé a neblahé šelestění, jen pár metrů ode mě. Ačkoli jsem nikoho neviděla a rozumný hlas v mé hlavě mi říkal, že je to beztak jen sen, nemohla jsem potlačit strach, který ve mně bublal stejně neblaze jako to šelestění. Aniž bych věděla, co dělám nebo před kým utíkám, znovu jsem se rozeběhla.

2.

Můj dech byl tak hlasitý, že jsem neslyšela nic jiného, ale byla jsem si jistá, že mi ten šelest byl v patách. A přibližoval se. Prudce jsem zabočila za roh do další chodby, ve které byly moje dveře. Šelestění nebylo to pravé slovo, to vás napadne spíš neškodná krysa – a tenhle šelest byl všechno jen ne neškodný. Byl to ten nejstrašidelnější zvuk, jaký jsem kdy slyšela (a že jsem ho dneska už párkrát slyšela) – jako závěs, který někdo odhrnuje stranou, a za ním stojí s vrah s motorovou pilou, propadlými tvářemi, šíleně krouť oči-ma a má krvavé...

Zabrzdila jsem. Vedle mých dveří totiž někdo čekal. K mému štěstí to nebyl vrah s motorovou pilou a propadlými tvářemi, ale někdo mnohem hezčí.

Henry. Už osm a půl týdne můj přítel. A nejen ve snu, ale i ve skutečném životě. (Ovšem mně se zdá, že spolu trávíme víc času v našich snech než v bdělém stavu.) Jako už tak často se i teď opíral zády o zeď, ruce měl založené na prsou a usmíval se. Tenhle velmi speciální Henryho úsměv, který patřil jen mně, mi vždycky dodal pocit, že jsem ta nejšťastnější holka na celém světě. Normálně bych mu úsměv oplátila (doufám, že stejně speciálním Liviným úsměvem) a vrhla se mu do náruče, ale na to teď nebyl čas.

„Noční fitness?“ optal se, když jsem se před ním zastavila a zabušila pěstí do dveří, místo abych ho políbila. „Nebo před něčím utíkáš?“

„To ti povím vevnitř!“ zasupěla jsem a nepřestávala jsem bušit. Záklopka poštovní schránky se otevřela a někdo – trýznivě pomalu – vystrčil ven nejdřív lístek papíru a pak tužku.

„Napište prosím dnešní heslo, lístek správně složte a znovu vložte,“ zacvrlikal přátelský hlas pana Wu zpoza dveří.

Tiše jsem zaklela. Můj zabezpečovací systém byl sice perfektní proti cizím vetřelcům, ale ne zas tak dobrý, když se chtěl člověk rychle dostat do bezpečí.

„Ve snu jsou efektivnější metody než utéct, Liv.“ Henry se důkladně rozhlédl po chodbě a postavil se vedle mě.

„Můžeš prostě uletět nebo se změnit v něco nedostižně rychlého. Například v geparda. Nebo v raketu na Měsíc...“

„Ne každý se dovede tak snadno proměňovat jako ty, natož v nějakou pitomou raketu na Měsíc!“ vyjela jsem na něj. Tužka se mi v ruce trochu třásla, ale Henryho přítomnost strach značně zmírňovala. Šelest už nebyl slyšet. Přesto jsem si byla jistá, že nejsme sami. Nesetmělo se náhodou? A neochladilo?

„Tuhle jsi byla taková sladká kočička,“ řekl Henry, který si ničeho nevšiml.

Ano, to jsem byla. Ale jednak jsem se nechtěla proměnit v malou sladkou kočičku, ale ve velkého a nebezpečného jaguára, a pak mě tehdy nikdo nepronásledoval, jen jsme to s Henrym z legrace zkoušeli. Bylo mi záhadou, jak se koncentrovat a rychle se proměnit, když vás ohrožuje něco neviditelného a nahánějícího hrůzu a strachem se vám klepou kolena. Možná Henrymu celé tohle přeměňování tak šlo, protože nikdy neměl strach. I teď se jen bezstarostně křenil.

Se zaťatými zuby jsem konečně na lístek načmárala „plstěná bambule“, složila ho do trojúhelníku a znovu prostrčila dopisní schránkou.

„Trochu odfláknuté, ale v pořádku,“ řekl pan Wu zevnitř a dveře se otevřely. Popadla jsem Henryho za ruku, vtáhla ho přes práh a zabouchla za námi dveře. Pak jsem s úlevou vydechla. Tak to bychom měli.

„Nešlo by to příště možná o něco rychleji?“ prskla jsem

na pana Wu. (Což bych si k pravému panu Wu nikdy nedovolila.)

„Želvy ti toho o cestě povědí víc než zajíci, slečno Olive.“ Pan Wu se ode mě odvrátil (což by pravý pan Wu nikdy neudělal) a krátce pokývl na Henryho. „Vítejte v restauraci snů slečno Olive, cizí hochu s kučeravými vlasy.“

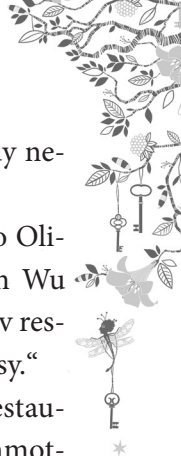
Jak jsem zjistila, skutečně jsme se ocitli v jakési restauraci, v docela ošklivé restauraci s černými umělohmotnými stoly, se srolovanými běhouny a s oranžovými lampiony, které se kývaly ze stropu. Ale vonělo to tu pěkně po ostrém osmahnutém kuřecím. Teprve teď jsem si uvědomila, jaký mám hlad. Byl to hloupý nápad jít do postele bez večeře, protože pak se mi sny vždycky snadno vymknou kontrole.

Henry zmateně zíral na pana Wu. „Ten je nový?“

„Jsem dnes v noci strážce dveří,“ vysvětlil pan Wu slavnostně. „Říkají mi Wu, Tygří pracka, ochránce sirotek a chudáků. Dej hladovému rybu a on se nasytí. Nauč ho rybařit a už nikdy nebude mít hlad.“

Henry se zasmál a já jsem si uvědomila, že jsem zrudla. Moje sny byly občas trochu trapné. Pořekadla trousící snový pan Wu na sobě měl k tomu všemu černé lesklé saténové pyžamo s vyšitou tygří hlavou a na týle se mu houpal metr dlouhý cop. Jeho předobraz, můj první učitel kung-fu z Kalifornie, by takhle nevyšel ven ani na Halloweena.

„No dobře,“ řekl Henry a pořád ještě se smál. „Pak bych si dal sladkokyselou kachnu.“

„Mockrát děkuji, pane Wu,“ řekla jsem spěšně a mávnutím ruky jsem ho i s celou restaurací odmetla pryč. Místo toho jsme teď byli v malém parku v Berkeley Hills v Kalifornii, kam jsem Henryho ve snu už párkrát vzala, bylo to první místo, co mě napadlo. Byl odsud báječný výhled dolů na záliv, za který právě zapadalo slunce a rozlilo na oblohu spektakulární barvy.

Henry přesto nespokojeně protáhl obličej. „V té restauraci to přece tak dobře vonělo,“ namítl. „A teď mi kručí v břiše.“

„Mně taky, ale je jedno, kolik bychom toho snědli, stejně bychom nebyli sytí.“ Dosedla jsem na jednu z laviček. „Je to koneckonců jen sen. Zatraceně, měla jsem panu Wu říct nové heslo. Bůh ví, kdo mi při psaní koukal přes rameno.“ „No já. Lstivá bambule je velmi kreativní heslo.“ Vysmíval se mi snad Henry zase? „Myslím, že na něj jen tak někdo nepřijde.“

„Byla to plstěná bambule.“ Ale musela jsem se taky hned smát.

„Fakt? To teda píšeš jako prase,“ poznamenal Henry a sedl si vedle mě.

„A teď bych rád věděl, před čím jsi utíkala. A proč jsem ani nedostal pusku na uvítanou.“

Hned jsem zase zvažněla. „Bylo to ten... *šelest*. Copak jsi to neslyšel?“

Henry zavrtěl hlavou.

„Ale byl tam. Neviditelná a zlá přítomnost.“ Sama jsem

si uvědomila, že to zní, jako bych předčítala z nějakého pitomého strašidelného románu. Ale kašlu na to. „Šelest a šeptání, co se přibližovalo a přibližovalo.“ Otrásla jsem se. „Přesně jako tehdy, jak nás to pronásledovalo a tys nás zachránil do Amyiných dveří.“

„A kde přesně jsi to slyšela?“ Henryho výraz ve tváři bohužel neprozrazoval, co si myslí.

„Ob dvě chodby vlevo.“ Neurčitě jsem máchl rukou směrem k moři. „Myslíš, že to byla Anabel? Určitě se umí perfektně zneviditelnit a zle šelesť. Nebo to byl Arthur. Nic by mu neudělalo větší radost než mě vyděsit k smrti.“ A to mu nemůžu mít za zlé. Koneckonců jsem Arthuru Hamiltonovi před přesně osmi a půl týdny zlomila čelist. Zní to strašně, já vím, takže k tomu dodám jen jedno – jinak by to bylo moc dlouhé a komplikované – zasloužil si to. Moc mi to ale v tom okamžiku nepomohlo. Ta zlá v téhle historce byla totiž jeho přítelkyně Anabel. Nebo spíš šílená, jak se pak ukázalo. Správně se tomu říká „akutní polymorfní psychotická porucha se symptomy schizofrenie“, proto je teď daleko od Londýna, zavřená v psychiatrickém ústavu a už nemůže nikomu nic udělat – leda ve spánku. Anabel byla pevně přesvědčená, že to byl démon, kdo nám propůjčil schopnost setkávat se ve snech a naše sny vědomě ovlivňovat. Poměrně zlomyslný noční démon z předkřesťanských dob, který netoužil po ničem menším než získat nadvládu nad světem. K mému štěstí ale převzetí nadvlády včas ztroskotalo, když kvůli tomu chtěla Anabel

s Arturhovou pomocí prolít moji krev. (Jak jsem říkala, je to dlouhé a komplikované!¹⁾) Víra v démona byla součástí její choroby a já sama byla moc ráda, že tenhle démon existuje jen v Anabelině nemocné fantazii, protože jsem měla v zásadě problém s nadpřirozenými fenomény a s demony obzvlášť. Opravdu logické vysvětlení pro tu záležitost se sny ovšem taky nemám. Jednoduše jsem to odsunula do kategorie „naprosto logicky vysvětlitelné psychologicky-přírodovědné fenomény, které bohužel za stávajícího stavu vědy ještě není *možné* vysvětlit“. To je jistě rozumnější než věřit na demony. Ale moje přesvědčení při tom šelsu trochu zakolísalo... O tom jsem se ovšem před Henrym radši nezmiňovala.

Pořád čekal, že budu mluvit dál. „Ob dvě chodby vlevo,“ zopakoval. O Anabel a Arthurovi neřekl ani slovo. Mluvil o nich opravdu nerad, protože do událostí toho večera, kdy se konal podzimní ples, patřili mezi jeho nejlepší kamarády. „A tam jsi byla protože...?“ Tázavě se na mě zahleděl.

„Protože jsem tam měla nějaké vyřizování.“ Rozpačitě jsem se poškrábala na ruce a automaticky ztišila hlas. „Bylo to něco naprosto nemorálního. Chtěla jsem... ne, *musela jsem*, někoho šmírovat ve snu.“

„To přece není nemorální, ale nanejvýš praktické,“ řekl Henry. „Já to dělám pořád.“

„Opravdu? U koho? A proč?“

1 Celý příběh si můžete přečíst v „První stříbrné knize snů“.

Pokrčil rameny a krátce se zahleděl stranou. „Občas se to docela hodí. Nebo je to zábavné, přijde na to. A koho jsi chtěla, ehm... *musela* šmírovat?“

„Charlese Spencera.“

„Graysonova nudného zubařského strýčka?“ Henry vy-
padal trochu zklamaně. „Proč zrovna jeho?“

Vzdychla jsem. „Mia“ – to je moje mladší sestra – „vi-
děla Charlese v kavárně s nějakou jinou ženskou. A přísá-
hala, že si vyměňovali zamilované pohledy a *skoro* se drželi
za ruce. Víím, že Lottie a Charles ještě oficiálně nejsou pár,
ale dost s ní flirtuje a už dvakrát spolu byli v kině. I slepý
by viděl, jak je do něj Lottie zamilovaná, i když to nepřizná.
Vyrábí mu k Vánocům pantofle s bambulema, to je snad
všeříkající... Nekřeň se tak blbě! Je to vážný. Lottie ještě
nikdy nebyla tak nadšená, pokud šlo o nějakého muže,
a bylo by moc zlé, kdyby si s ní jen zahrával.“

„Promiň!“ Henry se marně pokoušel dostat svoje kout-
ky úst pod kontrolu. „Aspoň teď víím, odkud máš heslo...
no dobře, povídej dál.“

„Musela jsem nutně zjistit, co si Charles o Lottie sku-
tečně myslí. Takže jsem mu ukradla odpornou ušanku
a dneska jsem zamířila do jeho snu.“ Znovu mě napad-
lo, že v tomhle okamžiku ležím s čepicí v posteli – nej-
spíš mám už vlasy celé propocené. A Henry si možná
zrovna představuje, jak asi s tou čepicí na hlavě vypa-
dám. Zaručeně se začne zase smát a já mu to ani nemů-
žu mít za zlé.

Ale důvěřivě ke mně zvedl zkoumavý pohled. „Moc dobré. A jak jsi to provedla?“

Nechápavě jsem nakrčila čelo. „No, prošla jsem jeho dveřmi.“

„No jasně. Ale jako co nebo kdo?“

„Jako já, samozřejmě. Měla jsem kšiltovku, protože se ten sen odehrával na golfovém hřišti a já jsem se musela vhodně obléknout. Už jsem Charlese přiměla, aby začal mluvit o Lottie, a v tom se ten jeho zatracený hlásič...“ Polekaně jsem si zakryla ústa rukou. „No do háje! Na to jsem úplně zapomněla! Hlásič požáru! Spustil se a já myslela jen na to, abych se co nejrychleji dostala ze snu, než se Charles probudí. Jsem fakt zlej člověk! Měla jsem se vzbudit a zavolat hasiče.“

Henryho očividně nechával požár u Charlese doma naprosto chladným. Usmál se na mě a pohladil mě špičkami prstů po tváři. „Liv, je ti jasné, že lidé ve snech nemusí být nutně upřímní, vid? Z mojí zkušenosti je lhaní ve snu dokonce ještě snazší než ve skutečném životě. Jestli chceš o někom zjistit pravdu, je dost k ničemu prostě nakráčat do jeho snu a klást mu otázky, protože pak ti odpoví navlas totéž, co by ti řekl i vzhůru.“

To samozřejmě znělo srozumitelně, a abych byla upřímná, taky mě to už napadlo. V zásadě jsem do Charlesova snu vrazila bez jakéhokoli plánu, nijak rafinovaně, plná myšlenky ochránit Lottie. „Ale jak jinak jsem to měla udělat? A neříkej teď, že jsem se měla proměnit v raketu na Měsíc.“

„No, nejlepší vždycky je, když si nikdo nevšimne, že tam jsi. Jako neviditelný divák a posluchač se toho ve snu o lidech dozvíš docela dost. S trochou trpělivosti dokonce všechno.“

„Ale já o Charlesovi nechci vědět *všechno*,“ namítla jsem a při té představě² jsem se otrásla. „Chci jen vědět, jestli to s Lottie myslí vážně. Protože jestli to tak není, tak...“ Zatnula jsem ruce v pěst. Mia a já bychom v žádném případě nepřipustily, aby Lottie někdo ublížil, a už vůbec ne Charles. Mia by ji beztak mnohem radši dala dohromady s tím dobře vyhlížejícím veterinářem z Pilgrim Lane. „Na druhou stranu – možná chudák Charles zrovna umírá na otravu kouřem, protože jsem zapoměla zavolat hasiče, a věc se vyřešila sama.“

„Miluju tě,“ řekl Henry zničehonic a přitáhl si mě k sobě blíž. Na Charlese jsem hned zapomněla. Henry těmito dvěma magickými slůvky zrovna neplýtvál. V uplynulých osmi a půl týdnech je řekl přesně třikrát a pokaždé, když to udělal, jsem z toho byla nějak rozpačitá. Jediná správná, obecně platná odpověď na tuhle větu byla „Já tebe taky“, ale nějak jsem to nikdy nebyla schopná vyslovit. Ne proto, že bych ho nemilovala, naopak, spíš proto, že „Já tebe taky“ dávno nemělo takovou váhu jako zničehonic vyslovené „Miluju tě“.

„I když se neumím proměnit v raketu na Měsíc nebo být neviditelná?“ zeptala jsem se místo toho.

2 Připomínám: Přes 35 % všech snů je o sexu. Ble.

Henry přikývl. „To se všechno ještě naučíš. Máš velký talent. V každém ohledu.“ Pak se předklonil a začal mě líbat. A tak se z toho stal přeci jen fakt pěkný sen.

3.

Nevýhodou těchtole nočních snů za plného vědomí bylo, že jste druhý den ráno nebyli dvakrát vyspaní. V průběhu posledních měsíců jsem vyvinula metody, jak vyvážit nedostatek spánku: horká sprcha a pak litry studené vody na obličej a nakonec čtverné espresso do krevního oběhu, zamaskované čepicí mléka, aby mi Lottie nedělala přednášku o citlivosti mladých žaludečních stěn. Italský kávovar, který po stisknutí tlačítka mele čerstvá zrna a našlehá mléko, byl jeden z důvodů, proč nebylo tak zlé bydlet v domě Spencerů. Lottie sice byla toho názoru, že káva se smí pít nejdřív od osmnácti, ale pro mámu tyhle věkové hranice

neplatily ani pro alkohol, sex a drogy, takže jsem ke kofeinu měla neomezený přístup.

Na půl cesty do kuchyně jsem potkala svou mladší sestru. Byla s naší fenkou Betynkou venku a přitiskla mi ledovou ruku na tvář. „Cítíš to?“ řekla nadšeně. „Ve zprávách říkali, že by letos dokonce mohly být bílé Vánoce a nejstudenější leden za posledních jedenáct let... Bohužel jsem ztratila rukavici. Jednu z těch šedých s puntíky. Neviděla jsi ji náhodou někde? Jsou totiž moje oblíbené.“

„Ne, je mi líto. Podívala ses do Betynciny schováváčky?“ Bety sebou přede mnou řízla na zem a vypadala tak nevinně a roztomile, jako by ji nikdy ani nenapadlo odtáhnout rukavice, ponožky a boty a vyrukovat s nimi teprve, když byly naprosto rozkousané. Pořádně jsem ji podržela na břiše, chvilku na ni mluvila jako na mimino (miluje to!) a pak jsem se zase zvedla a vyrazila za Miou do kuchyně, lépe řečeno směrem ke kávovaru. Betyнка mě následovala. Netoužila však po kafi, ale po rostbífů, který Ernest zrovna položil na snídaňový stůl.

Bydleli jsme v Londýně skoro čtyři měsíce, v tomhle prostorném a útulném domě z pálených cihel ve čtvrti Hampstead, ale i když jsem tohle město měla moc ráda a poprvé po letech měla jen pro sebe velký pěkný pokoj, pořád jsem si tu připadala trochu jako host.

Možná proto, že jsem se zkrátka nikdy nenaučila se někde cítit doma. Než máma poznala Ernesta Spencera a rozhodla se, že s ním stráví zbytek života, tak se s Miou,

Lottie, Betynkou a mnou skoro každý rok stěhovala. Žily jsme v Německu, ve Skotsku, v Indii, v Holandsku, v Jižní Africe a samozřejmě v USA, odkud máma pocházela. Rodiče se rozvedli, když mi bylo osm, ale táta stejně jako máma zrovna netíhnul k tomu, aby se usadil na jednom místě. Vždycky měl radost, když mu jeho firma nabídla místo v zemi, kterou ještě neznal. Táta je Němec a momentálně žije se svými dvěma kufry (říkával, že víc věcí, než se vejde do dvou kufrů, člověk nepotřebuje) v Curychu, kam ho s Miou pojedeme navštívit o vánočních prázdninách.

Kdo by se divil, že jsme si celé ty roky nepřály nic toužebněji, než se někde usadit? Vždycky jsme snily o domě, v kterém zůstaneme a budeme si ho moci na stálo zařídit. Dům se spoustou místa, pokojem pro každou z nás, zahradou, kde by mohla Betyнка řídit a byla v ní jabloň, na kterou by se dalo vylézt. Teď sice bydlíme skoro v takovém domě (dokonce i strom na lezení tu je, jen je to třešeň), ale přesto to není totéž – není to totiž *naš* dům, ale Ernestův a jeho dvou dětí, sedmnáctiletých dvojčat Florence a Graysona. Kromě nich tu bydlí ještě červený kocour Puntík a všichni tu strávili celý svůj život. A bylo úplně jedno, jak často Ernest opakoval, že je to teď i náš dům – necítila jsem to tak. Možná to bylo tím, že na rámech dveří nebyly zářezy, vedle kterých by stála naše jména, a že si to tmavé místo na perském koberci nebo nakráplou dlaždičku v kuchyni nemůžeme spojit s žádnou historku, protože jsme nebyly u toho, když při fondue před sedmi lety najednou

vzplál ubrousek nebo když se pětiletá Florence tak rozčílila na Graysona, až po něm mrskla lahev s minerálkou.

Možná prostě potřebujeme jen trochu času. Ale jasné je, že jsme za tu krátkou dobu za sebou ještě nezanechaly žádné stopy a historky.

Máma na tom však už pracuje. Odjakživa v neděli ráno trvala na vydatné společné snídani (která se odehrávala opravdu ráno), což byl zvyk, který hned zavedla i u Spencerů, k velké nelibosti Florence a Graysona – především dnes. Soudě podle Florencina výrazu byla zase v náladě vrhat lahve s minerálkou. Byli totiž až do půl čtvrté na párty a oba teď neustále zívali, Florence si zakrývala ústa rukou, Grayson ale zíval naprosto bez zábran a doprovázel to výmluvnými zvuky. Aspoň jsem nebyla jediná, kdo musel bojovat s únavou, ačkoli naše metody, jak s tím naložit, se lišily. Zatímco já usrkávala kávu a čekala, až se mi kofein dostane do krve, Florence nabodávala kousky pomeranče na vidličku a afektovaně si je strkala do úst. Očividně sází na vitamín C, když je přetažená. Kruhy pod jejíma karmelovými očima jistě hned zmizí a ona bude vypadat bezvadně jako vždycky. Grayson si naproti tomu naložil kopec míchaných vajec a toust a neměl pod očima ani stíneček. Kdyby nebylo toho zívání, nepoznala bych, že je unavený. Ale nutně potřeboval oholit.

Máma, Ernest a Lottie se na nás zářivě a vyspale usmívali a měli dobrou náladu. A protože máma seděla za stolem výjimečně úplně oblečená a učesaná a ne, jak to jinak

ráda dělá o nedělních ránech, ve velmi odvážném negližé (pod kterým bylo jasně znát, že nic nemá), usmála jsem se na ni.

Možná taky proto, že mámin úsměv byl tak nějak nakažlivý a všechno působilo útulně a vánočně. Zimní sluníčko svítilo skrz arkýřové okno ozdobené girlandami a rozzařovalo červené papírové hvězdy, ve vzduchu bylo cítit máslo, pomeranče, vanilka a skořice (Lottie upekla horu vaflí, které se na mě usmívaly zprostřed stolu) a Mia vedle mě vypadala jako růžolící obrýlený vánoční andílek.

Ovšem nechovala se tak.

„Jsme tu snad v zoo nebo co?“ zeptala se, když si Grayson, při asi tak osmém zívnutí, skoro vykloubil čelist.

„Jasně,“ opáčil Grayson nepohnutě. „Krmení hrochů. Podej mi prosím máslo.“

Zakřenila jsem se. Grayson byl další důvod, proč jsem v tomhle domě bydlela ráda. Jednak mi mohl pomoci s matematikou, když jsem si nevěděla rady (koneckonců byl o dvě třídy výš než já), a pak na něj byl opravdu krásný pohled, i když byl nevyspalý a zíval jako hroch a zkrátka byl... byl prostě milý.

Ne tak jeho sestra.

„Škoda že Henry včera už zase... neměl čas,“ řekla mi, a ačkoli jí soucit z hlasu rádobý téměř tryskal, slyšela jsem za ním stejně tolik škodolibosti. Už jen ten způsob, jakým udělala malou dramatickou pauzu před tím „neměl čas“.

„Opravdu jste o dost přišli. Byla to *taková* zábava, nemám pravdu, Grayson?“

Grayson jen znovu zívnu, ale máma se hned předklonila a starostlivě si mě přeměřila. „Liv, zlatíčko, včera jsi ve svém pokoji zmizela bez večeře. Měla bych si dělat starosti?“

Otevřela jsem pus, abych odpověděla, ale máma prostě mluvila dál. „Ve tvém věku každopádně není normální dřepět v sobotu večer doma a jít brzo do postele. Jen proto, že tvůj přítel nemá čas, nemusíš přece žít jako jeptiška a vyhýbat se večírkům.“

Skrz brýle jsem na ni vrhla zamračený pohled. Tohle byla typická máma. Mluvíme tady o narozeninovém večírku kluka z nejvyšší třídy, kterého jsem sotva znala, a byla jsem stejně pozvaná jen jako Henryho doprovod – to by mi bylo víc než blbé jít tam bez něj. Nehledě na to, že jsem – ať si Florence říká, co chce – pravděpodobně nic nepropásla. Tyhle párty jsou všechny stejné: příliš mnoho lidí na málo místa, příliš hlasitá hudba a příliš málo jídla. Můžete se bavit jen křikem, někdo toho vypije trochu moc a chová se blbě, a když tancujete, neustále vás někdo šťouchá lokty do žeber. Moje představa zábavy vypadá opravdu jinak.

„Mimo to...“ Máma se ještě o kousek předklonila. „Mimo to, když musí Henry hlídat svoje mladší sourozence – což samozřejmě považuji za velmi chvályhodné – neznamená to přece, že mu s tím nemůžeš pomoci, no ne?“

Bohužel se tím trefila přímo do černého, doprostřed mého bolavého místa. Za těch osm a půl týdne našeho vztahu mě tu Henry často navštěvoval, trávili jsme čas v mém

pokoji, v parku, v kině, na večírcích, ve školní knihovně, v kavárně za rohem³ a samozřejmě v našich snech. Ale ještě ani jednou jedinkrát jsem nebyla u něj doma.

Z Henryho rodiny jsem znala jen jeho malou čtyřletou sestru, a to taky jen ze snu. Věděla jsem, že má ještě bratra Mila, kterému bylo dvanáct, ale Henry o něm a o svých rodičích skoro nikdy nemluvil. Poslední dobou jsem začala uvažovat, jestli mě nedrží stranou svého domova schválně. Většinu faktů o jeho rodině jsem neznala od něj, ale z blogu Secrecy. Od ní jsem věděla, že se jeho rodiče rozvedli a jeho otec se už třikrát oženil a očividně teď plánoval udělat z bývalé bulharské modelky spodního prádla manželku číslo čtyři. Kromě Mila a Amy měl Henry podle Secrecy ještě celou řadu starších nevlastních sourozenců.

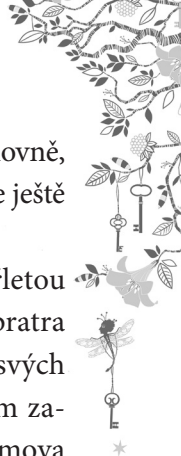
Máma na mě mrkla a já svoje myšlenky rychle odsunula stranou. Když máma mrká, bývá to pak většinou dvojsmyslné. A tím pádem trapné.

„Dřív jsem si při hlídání dětí užila spoustu zábavy. Především, když ty děti usnuly.“ Ještě jednou zamrkala a to už i Mia poplašeně nechala klesnout nůž. „Obzvlášť dobře si vzpomínám na gauč u Millerových...“

Tolik k útulné nedělní ranní a téměř vánoční atmosféře.

„Ma-mí!“ protáhla Mia ostře a já v tu samou chvíli řekla: „Teď ne!“ Gauč u Millerových už jsme znaly. A za žád-

3 A jednou jsme byli dokonce na hřbitově, přesněji řečeno na hřbitově Highgate, abychom vyzkoušeli, jestli třeba kvůli Arthurovi a Anabel nemám z hřbitovů trauma. Nemám. A na hřbitově to bylo super.

nou cenu jsme nechtěly, aby máma u snídaně vykládala, co na něm zažila. Ve svém vlastím zájmu.

Než mohla znovu popadnout dech (Blbé bylo, že nikdy neměla po ruce jen jednu trapnou historku, ale téměř nevyčerpatelnou zásobu.), rychle jsem dodala: „Zůstala jsem včera doma, protože jsem trochu nachlazená. Kromě toho mám ještě spoustu práce do školy.“ Že jsem chtěla jít brzo do postele kvůli tajné misi, navíc oblečená v neskutečně ošklivé ušance, kterou jsem ukradla Charlesovi, jsem sotva mohla říct. Co jsme v noci podnikali ve snech, jsme samozřejmě nikomu neprozradili – nejspíš by nám beztak nikdo nevěřil. A strčili by nás rovnou za Anabel na psychiatrii. Z přítomných věděl o té snové záležitosti jen Grayson, ale byla jsem si dost jistá, že od událostí před osmi a půl týdny už svými snovými dveřmi neprošel, co víc, myslel si, že bychom se od té chodby taky měli držet dál. Grayson se nikdy necítil dobře, když se měl pohybovat ve snech cizích lidí, považoval to celé za strašidelné a nebezpečné a vyděsilo by ho, kdyby věděl, že prostě nemůžeme přestat. A na rozdíl od Henryho by moji včerejší noční akci odsoudil jako nemorální.

Mimochodem musela jsem si dvakrát umýt vlasy, než jsem z nich dostala puch ovčí vlny z ušanky, ale něco s nimi pořád nebylo v pořádku. Když si Lottie, která si byla pro druhou porci míchaných vajíček, znovu sedla na své místo vedle mě, moje vlasy nahlas zapraskaly a okamžitě se přitiskly k Lottiině růžovému angorovému svetru. Všichni se

postupně rozesmáli, dokonce i já, když jsem se podívala do zrcadla nad příborníkem.

„Vypadáš jak dikobraz,“ řekla Mia a já se pokoušela přitisknout si vlasy znovu k hlavě. „Je to tu dneska ráno fakt hotová zoo. Mimochodem, zoo – pro koho je to prostřeno navíc?“ Ukázala na prázdný talíř vedle Lottie. „Přijde strýček Charles taky na snídani?“

Lottie a já jsme sebou při zmínce toho jména trhly, ona nejspíš z radosti, já spíš provinile. Jako by to byl smluvný signál, zaslechli jsme, jak se otevřely domovní dveře, a já se jsem se pokusila připravit na nejhorší. Zápach něčeho ožehnutého, který mě najednou praštil do nosu, byl ale k mojí úlevě jen z toustu.

A energické kroky, které k nám doléhaly z chodby, taky nepatřily Charlesovi, ale někomu jinému. Nepochybně. Mia tiše zívla a vrhla po mně mnohoznačný pohled. Obrátila jsem oči v sloup. To by mi byl ožehnutý Charles opravdu milejší. Samozřejmě jen trošku ožehnutý Charles.

Poslední zbyteček vřelých a vánočních pocitů jako by se z místnosti vypařil a vtom už stála ve dveřích – Okrová bestie. Těž řečená „ďábel s šátkem od Hermès“, občanským jménem Philippa Adelaide Spencerová, nebo – jak jí říkají Grayson a Florence – *babička*. Kamarádky, s kterými hraje bridž, jí údajně říkají „Broskvička Pippa“, ale tomu uvěřím, teprve až to uslyším na vlastní uši.

„Ach, začali jste beze mě, jak vidím,“ pronesla namísto přání dobrého rána. „To jsou americké zvyky?“

Mia a já jsme si vyměnily další pohled. Jestli nebyly domovní dveře otevřené, znamená to, že Okrová bestie nejspíš vlastní klíč. Znepokojivé.

„Taky máš víc než půl hodiny zpoždění, matko,“ řekl Ernest a vstal, aby ji políbil na obě tváře.

„Skutečně? Na jaký čas jsi mě tedy zval?“

„Na žádný,“ odpověděl Ernest. „Sama ses včera pozvala, nevzpomínáš si? Nahrála jsi na záznamník, že tu budeš v půl desáté na snídani.“

„Nesmysl, o snídani jsem neřekla ani slovo. Jedla jsem samozřejmě už doma. Děkuji, drahý.“

Grayson jí zrovna odebral (okrový) kabát, pro jehož límeček musela položit život liška, a Florence rozzářeně povídá: „Ach ty máš ten“ – (okrový) – „twinset, to ti moc sluší, babičko!“

Lottie vedle mě se taky pokusila vstát, ale pevně jsem ji chytl za rukáv svetru. Naposledy před bestii poklonkovala a to už se v žádném případě nesmí opakovat.

Paní Spencerová byla vysoká, štíhlá žena, která působila mladší než na svých sedmdesát pět let. Svým působivým vzprímeným držením těla, dlouhým krkem, elegantním krátkým sestřihem a studenýma modrýma očima, kterýma si nás teď jednoho po druhém měří, by byla ideální adeptkou na roli Sněhurčiny zlé nevlastní matky – ve speciálu „o třicet let později“.

Abych to uvedla na pravou míru: Nebyly jsme vždycky tak na kordy. Ze začátku jsme se vážně snažily mít Er-

nestovu matku rádi, nebo pro ni mít alespoň pochopení. Na konci srpna vyrazila na tříměsíční cestu kolem světa na Queen Elizabeth, a když se na konci listopadu vrátila odpočatá, opálená a se suvenýry, zjistila, že si její oblíbený syn do domu přivedl Američanku, spolu s dcerami, chůvou a psem. Bylo pochopitelné, že z toho byla napřed naprosto konsternovaná, až samým překvapením oněměla. Ale bohužel ne na dlouho, protože pak spustila a dodneška nepřestala. Především šlo o to dát mámě s obdivuhodnou otevřeností najevo, že ulovila Ernesta lacinými triky a touží po jeho dědictví. Většinou s tím spojovala obecné nadávání na Američany, které považovala za necivilizované, přiblblé a marnivé. Že má máma dva akademické tituly ji nijak neohromovalo, koneckonců je získala ve Státech a ne v nějaké civilizované zemi. (Fakt, že máma pracuje coby profesorka na Oxfordu, úmyslně ignorovala.) Ještě horší než Američani byli pro paní Spencerovou starší už jen Němci, protože zosnovali druhou světovou válku. Mimo jiné. Proto mě a Miu považovala nejen za necivilizované, marnivé a přiblblé (po matce), ale taky za již od přírody podlé a zákeřné (po otci). Lottie zase byla, coby čistokrevná Němka, jen podlá a zákeřná. A náš pes – no, paní Spencerová nejspíš neměla obecně ráda zvířata, leda ty opečené na talíři. Nebo jako kožešinu kolem krku.

Mohly jsme se snažit, jak jsme chtěly, vyvrátit jí pocit křivdy a probudit v ní sympatie – ale zkrátka se nám to nepodařilo. (Ok, *moc* jsme se nesnažily.) A od té doby jsme